

De gekke pony

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Hallemans

kluitman

De stoere pony
Pony van goud
Een pony met pit
De springpony
De dappere pony
De lievelingspony
De wilde pony
De trouwe pony
Pony in paniek!
De superpony
De snelle pony
Het eigenwijze veulen
De knuffelpony
De schattige pony
De liefste pony
De grappige pony
De gekke pony

Nur 282/IPP022401

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV tekst: Gertrud Jetten

© MMXXIV illustraties: Ina Hallemans

Omslagbelettering: Agnes Visser

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

gertrudjetten.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan [@kluitman_paardenboeken](https://www.instagram.com/kluitman_paardenboeken) op Instagram.

Hoofdstuk 1

‘Doe nou eens niet zo moeilijk, gek beest,’ mopperde Wesley. Hij trok hard aan de leidsels.

‘Au,’ riep Lizzy, de zwartbruine hackneymerrrie. ‘Dat doet pijn!’

Maar Wesley hoorde haar niet. Hij hoorde haar eigenlijk nooit.

‘Meer drijven,’ schreeuwde Maikel vanaf de kant. Hij was de vader van Wesley.

Wesley gaf Lizzy een tik met de zweep. Lizzy sprong van schrik in de lucht en probeerde weg te rennen.

‘Niet galopperen,’ riep Maikel. Hij zuchtte en schudde zijn hoofd. ‘Terugnemen naar stap en dan weer opnieuw aandraven.’

Wesley trok aan de leidsels en bromde zacht: ‘Hooo...’

Lizzy ging over in stap, maar eigenlijk zou ze het liefst weg willen stormen. Bokken. Springen. Weg hier, weg! Weg bij Maikel en Wesley, en weg bij de andere hackneys. Weg bij Blossom.

‘En nu weer aandraven,’ riep Maikel.

Wesley gaf Lizzy een tikje met de zweep en klakte met zijn

tong. Lizzy draafde aan. Ze tilde haar benen hoog op en rekte haar hals.

‘Goed zo,’ riep Maikel. ‘Ga door!’

Wesley klakte nog een keer met zijn tong en zwaaide met zijn zweep. De zweep bleef aan het wagentje hangen. ‘Hé,’ riep Wesley. Hij trok hard aan de zweep. Met een ruk schoot die los en raakte Lizzy op haar billen.

Lizzy schrok zich rot! Ze maakte een enorme sprong en ging ervandoor. Het wagentje hotste en botste erachteraan.

‘Rustig blijven,’ schreeuwde Maikel. ‘Rustig!’

Na drie rondes bleef Lizzy trillend stilstaan in een hoekje van de bak.

Maikel kwam meteen aanrennen en pakte de leidsels vast. Hij keek naar Wesley. ‘Stop er maar mee,’ zei hij kortaf. ‘Dat wordt niks meer vandaag.’

‘Ik word helemaal niet goed van dat beest,’ riep Wesley. ‘Die pony zou alles kunnen winnen, alles! Als ze maar niet zo moeilijk en overgevoelig was.’

Het was alsof hij een dolk in Lizzy’s hart stak. Overgevoelig.

Moeilijk. Dat was helemaal niet waar! Wesley en zijn vader waren moeilijk. Ze snoof. Overgevoelig kon je hen niet bepaald noemen... Als ze wat beter hun best zouden doen en haar anders zouden behandelen, zou er niks aan de hand zijn. Sara vond haar helemaal niet moeilijk. Sara vond haar lief en gezellig.

Sara was ook gevoelig. Ze voelde precies aan hoe Lizzy zich voelde en was lief voor haar. Gevoelig was mooi, mijmerde Lizzy. Maar als Wesley en Maikel het zeiden, klonk het altijd als een verwijt. Als iets slechts. En overgevoelig al helemaal. Verdrietig schudde ze haar hoofd.

‘Stilstaan,’ bromde Wesley. Hij stapte van het wagentje en stak de leidsels op. Toen pakte hij Lizzy vast aan het hoofdstel en liep de bak uit.

Maikel sjokte achter hen aan. Ze kwamen meteen op een grote parkeerplaats. Wesley liep behendig tussen de auto’s door naar een groot

gebouw. Daarin waren vier boxen.

In het gebouw klonk lawaai. Maikel had een metaalbedrijf en er was overdag altijd herrie.

‘En, heb je er weer een puinhoop van gemaakt?’ riep Blossom vinnig. Ze schudde haar hoofd. ‘Ik snap niet dat ze je nog houden,’ mompelde ze.

Lizzy slikte verdrietig. Blossom vond het altijd leuk om haar te pesten.

Blossom was een grote voskleurige hackneymerrie. Ze had een smalle bles en drie witte voeten. De grote kast tegenover de boxen stond vol met bekers die ze gewonnen had. En op haar staldeur hingen wel twintig rozetten. De meeste ervan waren oranje, dat betekende de eerste prijs.

Op Lizzy's staldeur hingen alleen een paar roze rozetten. Die kreeg je als je laatste was geworden. En een beker had ze nog nooit gewonnen...

‘Laat haar toch met rust,’ bromde Rio. Rio was een grote donkerbruine hackneyruin met een klein kolletje op zijn voorhoofd. Hij was Lizzy's buurman en verdedigde haar altijd tegen Blossom. De andere helft van de bekers in de kast was van hem.

Lizzy was een hackney kleine maat, dat betekende dat ze één meter vierendertig hoog was. Een pony dus. Blossom en Rio waren minstens één meter vijftig. Zij waren van Maikel, terwijl Lizzy van Wesley was. Wesley wilde dolgraag prijzen winnen, maar hoe meer hij wilde winnen, hoe slechter het

ging. Op wedstrijden ging het helemaal mis. Dan ging Lizzy ervandoor, ze sprong opzij, dribbelde, snoof en trilde. Vaak was ze al drijfnaat van het zweet voordat ze in de wedstrijd kwam.

En het leek wel alsof het elke keer slechter ging!

Dat was ook zo, want Lizzy werd steeds zenuwachtiger. Ze vond het toch al spannend, maar met iedere wedstrijd die ze verknoeide, werd het lastiger. Dat kwam ook doordat Wesley steeds bozer werd. En ongeduldiger.

Het ergste was nog wel dat Wesley niet doorhad dat ze bang was; wat hem betrof, was ze gewoon gek. Gestoord.

Terwijl Maikel haar vasthield, haalde Wesley het tuig van Lizzy af. Lizzy probeerde zich niks aan te trekken van de vuile blikken die Blossom haar toewierp. Toen ze klaar was, trippelde ze achter Wesley aan haar box in.

Wesley rolde de boxdeur dicht en liep weg zonder nog iets tegen Lizzy te zeggen.

‘Nou, nou, nou,’ zei Blossom zuur. ‘Dat ging weer goed, hè? Die volgende wedstrijd ga je vast winnen.’ Ze snoof minachtend.

Lizzy boog haar hoofd naar de grond, zodat Blossom haar niet kon zien. Gelukkig stond Rio tussen hen in... Verdrietig kauwde ze op een restje hooi. Zou Sara vandaag komen? Sara borstelde haar altijd uitgebreid en praatte tegen haar. Ze kriebelde haar op de plekjes waar ze zelf niet bij kon.

Ook liet ze haar grazen. Wesley en Maikel hadden geen weiland, dus dat was heerlijk! De paarden stonden een paar

uur per dag in de buitenbak en de rest van de dag op stal.

De dagen duurden vaak eindeloos. Vanuit de stal kon Lizzy alleen een streepje lucht zien. Als Sara er was, scheen elke dag de zon, ook al regende het. Hopelijk kwam ze nog...

Helaas voor Lizzy kwam Sara die dag niet, en de dag daarna ook niet. Het was nu al dinsdag.

Lizzy stond samen met Rio en Blossom in de buitenbak. Blossom had haar in een hoekje gedreven en stond tegen haar aan te praten.

Lizzy probeerde er geen aandacht aan te besteden, maar er drongen wel ongewild flarden tot haar door. '... eens wat beter je best doen,' hoorde ze. En: 'Wat ben je toch een tut! Je schrikt nog van een blaadje dat op je rug valt.'

Niet waar, wilde Lizzy roepen, maar ze wist uit ervaring dat het geen zin had. Blossom luisterde toch niet.

Normaal gesproken verdedigde Rio haar, maar die at nu in een andere hoek wat hooi.

Lizzy keek of ze kon ontsnappen, maar Blossom stond met haar vier hoeven stevig in het zand. Plotseling hoorde ze een fietsbel. Vol verwachting spitste ze haar oren. Zou dat Sara zijn?

Even later fietste er een meisje met zwarte pijpenkrullen en prachtige donkere ogen het erf op. 'Hé, Lizzy,' riep ze blij.

Blossom draaide haar hoofd om naar Sara te kijken. Lizzy zag haar kans schoon en galoppeerde snel naar het hek.

Sara zette haar fiets tegen de muur en rende naar Lizzy toe. 'Ik heb je gemist,' riep ze. 'Ik wilde heel graag komen,

maar mijn vader was jarig, dus dat kon niet...' Ze pakte het halstertouw en liep de bak in. Lief aaide ze over Lizzy's hals en kriebelde op haar schoft.

Blossom stond van een afstandje jaloers te kijken. Lizzy had het idee dat Blossom zou willen dat Sara ook zo tegen haar deed, maar Sara had een hekel aan haar. Dat had ze wel eens gezegd.

Lizzy liep met Sara mee naar een van de ringen in de muur. Daar bond Sara haar aan vast. Ze ging naar binnen om poetsspullen te halen en borstelde haar uitgebreid. Lizzy sloot haar ogen. De voorjaarszon scheen op haar rug en in de boom zong een merel.

'Zo Sara, lekker aan het tutten?' klonk opeens een lage stem.

Lizzy deed geschrokken haar ogen open. Voor haar stond Maikel. Hij grijnsde.

'Ja hoor,' antwoordde Sara opgewekt. Ze ging verder met borstelen.

Een van de geweldige dingen van Sara vond Lizzy dat ze zich niks aantrok van Maikel of Wesley. Ze ging gewoon haar eigen gang, ook al lachten ze haar uit.

'Ik wil zo een stukje met Lizzy wandelen,' zei Sara. 'Mag dat?'

'Ja hoor,' bromde Maikel. 'Niet te ver, hè?'

Sara schudde haar hoofd. 'Tot de provinciale weg.' Ze maakte het touw los en keek vriendelijk naar Lizzy. 'Ga je mee?'

‘De volgende rubriek is de Nieuwelingenklasse kleine maat,’ klonk de stem van de omroeper. ‘De nummers 5, 9, 18, 23, 37 en 45 kunnen de ring in komen.’

Lizzy kauwde heftig op het bit. De zenuwen raasden door haar buik. Dit keer zou ze geen fouten maken!

‘Vooral rustig blijven,’ klonk de stem van Maikel. ‘En niet te veel aan de leidsels komen.’ Streng keek hij naar Wesley.

Wesley knikte.

Lizzy kon voelen dat Wesley gespannen was. Ze voelde het door de leidsels heen.

Wesley klakte met zijn tong en verminderde de druk op de leidsels. Lizzy schoot vooruit. Ze rekte haar hals, tilde haar voorbenen hoog op en probeerde net zo arrogant te kijken als Blossom altijd deed. Vol goede moed danste ze de ring in.

‘Goed zo,’ hoorde ze Maikel zeggen. Hij stond aan de kant en keek bemoedigend naar Wesley.

Wesley klakte weer met zijn tong. En nog een keer.

Voor hen liep Piet, een zwarte ruïn die altijd won.

Lizzy tilde haar benen nog hoger op. Dit keer zou zij winnen, wacht maar!

Wesley gaf haar een tik met de zweep en klakte opnieuw met zijn tong.

Onzeker draaide Lizzy haar oren naar achteren. Wat moest ze doen?

Sneller? Nog hoger haar benen optillen? Piet inhalen? Ze koos voor het laatste.

Met grote passen draafde ze weg.

Wesley trok zenuwachtig aan de leidsels. Hij snapte er niks van.

Lizzy schrok. Wat wilde Wesley van haar? In paniek schoot ze van links naar rechts. Het wagentje waarop Wesley zat, slingerde en kwam tegen Piets wagentje aan. Even hingen ze aan elkaar vast.

‘Oooh,’ riep het publiek. Een vrouw slaakte een angstige gil.

Wesleys wagentje wankelde. Lizzy hoorde en voelde dat Wesley eraf viel. Opeens slingerden de leidsels los achter haar aan en stuitte het karretje op en neer. In paniek ging ze ervandoor. Ze sprong van links naar rechts. Hoog, laag. Opeens schoot er een heftige pijscheut door haar linker achterbeen.

Lizzy hinkte een paar passen en stond toen stil. Ze trilde van top tot teen. Ze durfde niet meer op haar been te staan, zo'n pijn deed het.

Wesley rende naar haar toe en pakte de leidsels vast. Maikel stond al naast hem. Hij inspecteerde Lizzy en keek bezorgd naar Wesley. 'Ze is goed kreupel!'

Wesley knikte. Sip keek hij naar Lizzy.

Lizzy kon wel door de grond zakken van ellende. Voorzichtig hinkte ze achter Maikel aan de ring uit. Iedereen keek naar haar. Na een paar meter liet Wesley haar halt houden bij een ernstig kijkende jonge vrouw.

'Goedemorgen,' zei ze vriendelijk. 'Ik ben Carmen Donkervoort, de dierenarts. Kunnen jullie haar uitspannen? Dan kan ik beter zien wat er aan de hand is.'

Maikel nam haar kritisch op. 'Is Rob er vandaag niet?' vroeg hij stroef.

'Nee,' antwoordde Carmen effen. 'Hij heeft vrij.' Met haar groene ogen keek ze Maikel strak aan.

'Nou, dan moet het maar,' bromde Maikel. Hij maakte samen met Wesley het karretje los en haalde het tuig van Lizzy's rug.

Lizzy probeerde voorzichtig op haar been te staan.

'Kalm aan, meisje,' zei Carmen lief. Ze aaide Lizzy over haar hals en voelde daarna aan het been.

'Is het ernstig?' vroeg Wesley bezorgd.

'Ik denk het niet,' antwoordde Carmen. 'Het been moet elke dag minstens vier keer afgespoten worden, liever nog

vijf keer, of zes keer. En ze moet rust hebben.'

'Nou, dat komt heel slecht uit! We zijn volgende week op vakantie, dus dat afsputten wordt niks.' Chagrijnig keek Wesley naar Lizzy.

Lizzy kromp in elkaar onder zijn blik.

Carmen fronste haar voorhoofd. 'Ze kan eventueel naar de kliniek...'

'Veel te duur,' zei Maikel meteen. Zijn ogen keken vijandig naar Carmen.

Het was even stil.

'Ik heb een idee,' zei Carmen. Haar gezicht lichtte op. 'Hier vlakbij is manege de Zonnehoeve. Misschien kan ze daar wel terecht! De eigenaresse is een vriendin van mij.'

'Waar is dat?' vroeg Maikel wantrouwend.

'Daar,' glimlachte Carmen. Ze wees naar een weiland met een pad eromheen, een stukje verderop. 'Zal ik haar bellen?'

Maikel knikte nauwelijks zichtbaar.

Carmen pakte haar telefoon. 'Hoi, Carolien,' zei ze even later. 'Heb je even tijd?'

Hoofdstuk 2

‘Zo, dat is geregeld,’ zei Carmen, terwijl ze haar telefoon weer opborg. ‘Carolien komt hiernaartoe.’ Ze aaide Lizzy over haar hals. ‘Mooie pony,’ zei ze waardierend.

Maikel snoof. ‘We hebben er alleen maar ellende van,’ bromde hij.

Wesley zei niks. Stuurs keek hij de andere kant op.

Lizzy rook voorzichtig aan Carmen. Ze stonk naar ontsmettingsmiddel en medicijnen, zoals dierenartsen nou eenmaal deden. Maar ze rook ook naar iets zoets en aardigs. Ja, ze rook absoluut aardig.

Terwijl Carmen met Maikel over Lizzy’s been praatte, hield Lizzy haar omgeving goed in de gaten. Hoe zou Carolien eruitzien?

‘Goedemiddag,’ klonk er opeens achter haar. Lizzy draaide haar lange hals. Ze zag een jonge vrouw met een blonde paardenstaart en vriendelijke ogen. De vrouw stelde zich voor als Carolien Groeneveld en gaf Maikel en Wesley een hand.

‘En dit moet Lizzy zijn,’ ging ze verder. Ze nam Lizzy goed op: van haar sprekende hoofd met de grote ogen en mooi gevormde oren tot aan haar ranke lijf en dunne benen. Een daarvan was inmiddels behoorlijk dik geworden.

‘Ik zie al welk been het is,’ merkte Carolien op. Vragend keek ze naar Maikel. ‘Is ze makkelijk met afsputten en zo?’

‘Ja hoor,’ bromde Maikel. ‘Als je het maar voorzichtig doet.’

‘Dat doe ik altijd,’ glimlachte Carolien.

‘Enne, wat kost dat?’ vroeg Maikel stuurs.

‘Daar moet ik nog even over nadenken,’ antwoordde Carolien. ‘Maar het is altijd goedkoper dan de kliniek.’

‘Nou, vooruit dan maar,’ zuchtte Maikel. ‘Niks doen helpt ook niet. Ik haal de trailer en dan breng ik haar naar je toe.’

Lizzy keek bijna blij naar Carolien. Als haar been niet zo’n pijn deed, klonk dit als vakantie! Toen Maikel even later de trailer voor haar neus zette, liep ze stapje voor stapje de klep op. Gelukkig had Maikel Blossom niet ingeladen. Haar zure commentaar kon ze nu missen als kiespijn...

Even later hobbelde de trailer het terrein af. Lizzy klemde haar kiezen op elkaar en probeerde niet op haar pijnlijke been te letten. Maar bij elke hobbel schoot er een nieuwe pijscheut door haar heen. Gelukkig kwamen ze al snel op een asfaltweg.

Na een paar minuten sloeg de jeep rechts af. Ze reden tussen twee grote eiken door en kwamen op een gezellig erf terecht. Een meisje met springerig rossig haar borstelde een zwartbonte pony. Over het hek stak een nieuwsgierig gespikkeld hoofd. Daarnaast stond een witte pony met een roodbruin hoofd en een brede bles.

Op een bankje voor een houten gebouwtje zaten een stevige jongen met donker haar en een sprietig meisje met een blonde paardenstaart. Ze zaten druk met elkaar te kletsen. Op tafel stond een grote pot met viooltjes.

Lizzy keek haar ogen uit. Wat was het hier gezellig!

Toen de klep openging, strompelde ze langzaam naar buiten. Carolien hield de linten vast van een kleine uitloop met een inloopstal. In een hoek stond een bak met hooi. Daarnaast was een grote ton met water.

Lizzy liep zo goed en zo kwaad als het ging naar de uitloop. Wesley klikte het halstertouw los en liep de uitloop weer uit.

‘Ik zal jullie regelmatig een berichtje sturen hoe het gaat,’ beloofde Carolien.

‘Dat is goed,’ bromde Maikel. Hij tikte op zijn telefoon en gaf Carolien zijn nummer. ‘Nou, bedankt alvast.’

‘Ik zal goed voor haar zorgen,’ zei Carolien. ‘Ze lijkt me heel lief.’

Wesley zei niks en Maikel mompelde iets onverstaanbaars. Lizzy bewoog onzeker haar oren. Zei Maikel nou ook al dat ze gek was? Maar dat was ze helemaal niet! Toch?

Wesley en Maikel liepen naar de trailer, stapten in de jeep en reden het erf af. Allebei keken ze niet één keer om.

Al na ruim een dag was Lizzy helemaal gewend. Ze had kennisgemaakt met alle andere pony's: met Odin, de fjord, lewitzer Rakki, appaloosa Karelkje, Bella, het minipaardje, Storm de exmoor, new forest-pony Rosie, Bobby, de conemara, de shetlanders Romario en Jacco, Jamila, de arabier, Dottie, de tinker, ijslander Assa en haar dochter Sunna, de welshpony's Dexter en Goldy en ten slotte Javi, de pottok. Ze kon nog niet alle namen onthouden, maar ze wist wel dat iedereen aardig voor haar was.

Ook Carolien was aardig voor haar. Ze liet haar langzaam lopen en spoot heel voorzichtig haar been af. Ook masseerde ze haar rug en hals. Dat was heerlijk!

Lizzy genoot ervan om niet meer opgesloten te zijn. Als het hard regende, ging ze onder het afdak staan, maar meestal was ze buiten. 's Nachts keek ze naar de sterren. Haar been deed nog steeds pijn, maar verder voelde het als vakantie.

Die middag waren er extra veel kinderen op het erf. Ze haalden pony's, pakten borstels, zadels en hoofdstellen en liepen met hun pony's naar de bak. Lizzy wist nu dat de Zonnehoeve een manege was en Carolien de instructrice. Carolien was ook juf, maar ze had het zo druk met de pony's dat ze nog maar één dag op school werkte.

Toen de eerste les was afgelopen, kwamen er nieuwe

kinderen. Lizzy stond een beetje te doezelen in de zon. Ze zag niet dat er een meisje het erf op fietste met honderden zwarte krulletjes en mooie donkerbruine ogen.

Sara zette haar fiets in het rek, trok haar cap onder de snelbinders vandaan en liep toen naar Carolien. 'Hoi, Carolien,' riep ze opgewekt. 'Op wie mag ik vandaag?'

'Op Rosie,' antwoordde Carolien. 'Maar ik denk dat je eerst maar eens goed moet rondkijken.'

'Huh?' deed Sara.

'Ik geloof dat er een bekende van je is,' glimlachte Carolien. Sara fronste haar voorhoofd.

'Doe het maar gewoon,' zei Carolien. 'Je komt er vanzelf achter!' In haar ogen blonken pretlichtjes.

Sara liep naar de kantine en kwam even later weer naar buiten. 'Ik zie niemand,' riep ze.

'Ik zei ook niet dat het een mens was, toch?' plaagde Carolien haar.

Sara liep zoekend naar de uitloop. Toen bleef ze als aan de grond genageld staan. 'Maar dat is Lizzy,' riep ze verbaasd.

Lizzy keek net zo verbaasd naar Sara. Toen snapte ze het opeens. Sara kwam nooit op maandag omdat ze dan paardrijles had. Dus dit was de manege die ze zo leuk vond! Ze had er wel vaker over verteld.

'Inderdaad,' lachte Carolien. 'De enige echte.'

'Hoe komt die hier nou?'

'Afgelopen weekend was er een wedstrijd hier in de buurt,'

vertelde Carolien. 'Lizzy raakte in paniek en toen viel Wesley van het karretje.'

Sara keek geschrokken naar Carolien. 'En toen?'

'Wesley heeft niks, maar Lizzy is flink kreupel. Ze blijft een week hier om verzorgd te worden. Maikel en Wesley zijn op vakantie. Maar dat wist je waarschijnlijk al.'

Sara knikte. 'Ik wist dat ze weg zouden gaan. Maar ik wist niet dat Lizzy hier stond! Ik ga meestal niet op zondag, en op maandag ben ik hier...' Ze zuchtte. 'Arme Lizzy.'

'Ja,' zei Carolien. 'Maar ze vindt het hier heel fijn, geloof ik. En ik vind haar erg leuk. Ze is precies zoals je verteld hebt: lief, gevoelig en mooi.'

'Ja hè?' riep Sara enthousiast. 'Mag ik je helpen met verzorgen?'

Sara rende naar Lizzy toe en aaide haar zacht over haar neus. 'Arme Lizzy,' zei ze lief. 'Maar wel fijn dat je hier bent! Ik kom zo weer naar je toe. Maar eerst moet ik Rosie halen.'

Ze gaf Lizzy snel een kusje op haar neus, precies daar waar een wit vlekje zat. Toen ging ze de zadelkamer in en kwam terug met een hele berg spullen.

Lizzy keek haar na. Ze had Sara nog nooit zien rijden. En op haar had nog nooit iemand gereden. 'Hackneys zijn gefokt om in te spannen,' had Maikel aan Sara verteld toen die ernaar vroeg. 'Niet om op te rijden.'

Terwijl Lizzy naar Sara en Rosie keek, vroeg ze zich af hoe het zou zijn om bereden te worden. Zou het pijn doen? Was het net zo vervelend als ingespannen worden? Ze zou het straks eens aan Jacco vragen. Die werd bereden én ingespannen, dus hij wist het vast wel.

Van wat ze kon zien, leek het niet echt akelig. Sara zat heel licht en trok niet hard aan de teugels. En Rosie zag er niet ongelukkig uit.

Toen de les afgelopen was, bracht Sara Rosie terug naar de grote uitloop. Ze gaf haar iets lekkers en rende daarna snel naar Lizzy toe. Ze deed Lizzy haar halster om en maakte het schriklint los. 'Gaat het?' vroeg ze lief. 'Doe maar rustig aan, hoor.'

Lizzy liep stapje voor stapje naar de plek waar Carolien haar been zou afspreken. Gelukkig ging het nu wat beter dan een paar dagen geleden.

Carolien stond al klaar. Ze draaide net zolang aan de kraan totdat de straal niet te zacht en niet te hard was. Toen hield ze de slang tegen Lizzy's bovenbeen aan, zodat het koude water langs haar pijnlijke been liep.

Lizzy bleef rustig staan. Ze wist dat het goed voor haar was. 'Als Wesley haar afspreken, vindt ze het vreselijk,' vertelde Sara. 'Die richt een flinke straal op haar been.'

Carolien zuchtte. 'Dat verbaast me niks,' zei ze. 'Zo'n harde straal doet pijn, en ik denk ook niet dat het veel nut heeft.' Ze dacht even na. 'En vaak doen mensen het te kort: je moet het been wel tien minuten afspreken.'

'Mag ik het eens proberen?' vroeg Sara.

'Tuurlijk!' Carolien pakte het halstertouw aan en gaf Sara de tuinslang.

'Ieks,' gilte Sara. 'Ik ben helemaal nat!'

Carolien grinnikte. 'Je moet ook niet op jezelf richten.'

'Dat ging vanzelf,' mompelde Sara. Ze hield de slang angstvallig van zich af. Toen zette ze een stap naar Lizzy toe en hield hem tegen het been aan. Het water stroomde erlangs.

Lizzy bleef rustig stilstaan om het Sara makkelijker te maken.

'Knappe pony,' prees Carolien haar. Ze fronste haar voorhoofd. 'Volgens Maikel is ze een overgevoelige, gekke hittepetit, maar dat vind ik reuze meevallen. Ik vind haar eigenlijk heel lief.'

'Ik ook,' riep Sara. Ze beet op haar lip. 'Als ze mij met de zweep zouden slaan en hard aan de leidsels zouden trekken, zou ik ook gek worden en wegrennen...' Ze dacht even na. 'Waarschijnlijk vinden ze mij ook overgevoelig. Ze vinden het in elk geval getut wat ik met haar doe.'

Het was even stil.

‘Ik vind jou zeker gevoelig,’ zei Carolien. ‘En dat vind ik heel mooi! Daarom begrijp je Lizzy ook zo goed.’

Sara bloosde. ‘Zijn we bijna klaar?’ vroeg ze een beetje verlegen.

Carolien keek op haar horloge. ‘Nog een paar minuten,’ antwoordde ze. ‘Het duurt altijd langer dan je denkt.’

Sara knikte. Ze wachtte geduldig totdat de tien minuten voorbij waren. Daarna rolde ze de tuinslang op en bracht hem terug naar de schuur. ‘En nu?’ vroeg ze aan Carolien.

‘Ik denk dat ze het fijn vindt als je nog een tijdje bij haar blijft.’

Lizzy keek blij naar Carolien. Dat vond ze zeker leuk!

‘Dat vind ik ook fijn,’ zei Sara. Langzaam liep ze met Lizzy terug naar haar plekje. Daar deed ze haar het halster af en ging op de rand van de hooibak zitten, in de zon.

Lizzy liep met haar mee. Ze ging naast haar staan en deed haar ogen dicht. Het was net zoals bij Maikel en Wesley, dacht ze vlak voordat ze in slaap viel. Maar dan beter...

Hoofdstuk 3

De dagen daarna kwam Sara bijna elke dag. Ze hielp Carolien met afspreken, borstelde Lizzy en bleef een tijdje bij haar zitten. Na vier dagen ging het zo goed met Lizzy dat ze zelfs al wat aan de hand mocht grazen.

Ze had het reuze naar haar zin op de Zonnehoeve. Rosie kwam vaak even een praatje maken. Ook met Dexter had ze regelmatig contact. Hij was oud en wijs en had veel ervaring met mensen. Allerlei soorten mensen: aardige en onaardige.

Lizzy vertelde hem uitgebreid over het gepest van Blossom. Ze bekende dat ze bang was voor Maikel en Wesley. Dat ze het liefst van Sara zou willen zijn. Of van Carolien. En ze vertelde hem ook dat ze graag op de Zonnehoeve wilde blijven. Dexter begreep precies wat ze bedoelde.

Na een week maakte Carolien een nieuwe afspraak met de dierenarts. Ook belde ze Maikel om te vragen of hij erbij kon zijn.

Lizzy wist niet precies wanneer ze zouden komen, dus keek ze zenuwachtig op bij elke auto die het erf op reed. Er gebeurde een paar dagen niets, maar op woensdagochtend zag ze opeens een onbekende rode bestelwagen. Er stapte een vrouw met halflang, blond haar uit. Lizzy's hart begon sneller te kloppen. Dat was Carmen, de dierenarts!

Carolien liep meteen op haar af. ‘Hé, Carmen,’ riep ze opgewekt.